

Sygn. akt V KK 245/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lipca 2019 r.

sprawy **D. G.** ,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 października 2018 roku, sygn. IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 maja 2018 r., sygn. II K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego D. G. .**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. , wyrokiem z 8 maja 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał D. G. za winnego tego, że w dniu 24 października 2013 r. w W. , przemocą polegającą na kilkakrotnym pchnięciu nożem spowodował u T. N. obrażenia w postaci ran kłutych okolicy łędźwiowo-krzyżowej i pośladka prawego oraz wstrząs krwotoczny, które to obrażenia spowodowały chorobę realnie zagrażającą życiu, to jest za winnego przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Nadto, na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. N. nawiązkę w kwocie 35 000 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- mającą wpływ na treść wyroku rażąco obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k., przez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego;
- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił występki zarzucany mu aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. G. od zarzucanego mu czynu.

Apelację od wyroku wniósł także prokurator, zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając rażąco niewspółmierność - łagodność wymierzonej oskarżonemu kary. Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 8 000 zł.

Po rozpoznaniu obu apelacji, Sąd Okręgowy w W. , wyrokiem z 24 października 2018 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższył do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary. W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku wniosła obrońca D. G. . Zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła rażąco obrazę prawa procesowego, mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. „naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 i art. 410 k.p.k., a także art. 173 § 1 i 3 k.p.k. oraz § 3, § 5 ust. 1, § 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 roku w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania oraz art. 193 § 1 i art.211 w zw. z art. 107 i art. 2 § 2 k.p.k., polegające

na nierozważeniu wszystkich zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów stawianych wyrokowi Sądu pierwszej instancji, a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, bądź też w odniesieniu do części zarzutów na ich rozważeniu w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., co w konsekwencji doprowadziło do zaabsorbowania w toku kontroli instancyjnej następujących naruszeń, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji, a mianowicie:

- a. obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków M. G. , R. N. , T. N., P. S. i W. N., w tym również złożonych przez P. S. i T. N. oświadczeń procesowych w trakcie okazań oraz nagrań z monitoringu klubu A. i restauracji K. C., co doprowadziło w konsekwencji do błędnego (dowolnego) przyjęcia, że to D. G. spowodował u pokrzywdzonego chorobę realnie zagrażającą życiu u czasie i miejscu wskazanym w zarzucie aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosków odmiennych,
- b. obrazy przepisów postępowania, a to art. 7, art. 173 § 1 i 3 k.p.k. oraz § 5 ust. 1 i § 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 roku w sprawie warunków technicznych prze prowadzenia okazania, polegającej na:
  - zaaprobowaniu wyników okazania wizerunku D. G. T. N. i P. S. i uczynieniu ich podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy okazanie to nastąpiło z naruszeniem wymogu wyłączenia sugestii i zasady niepowtarzalności okazania, albowiem świadkowie uprzednio oglądali wizerunek D. G. na nagraniach z monitoringu klubu A. i świadomie zdecydowali, że osoba widoczna na nagraniach to sprawca czynu zabronionego, a zatem w trakcie okazań wizerunku D. G. identyfikowali go jako osobę zaangażowaną w incydent w klubie, a nie wyłącznie jako sprawcę czynu zabronionego: nadto okazanie to nastąpiło także z naruszeniem wymogu prezentowania wizerunku oskarżonego o wyglądzie zbliżonym do wyglądu z dnia zdarzenia, skoro zaprezentowano zdjęcie D. G. sprzed 20 lat;

- zaaprobowaniu i uczynieniu podstawą ustaleń faktycznych swoistego potwierdzenia rozpoznania dokonanego przez świadków w postępowaniu sądowym na sali rozpraw, podczas gdy czynność taka nie może prowadzić do wiarygodnego rozpoznania i jest pozbawiona wartości dowodowej jako prowadzona bez grupy osób przybranych i bez zagwarantowania wyłączenia sugestii:
- zaaprobowaniu i uczynieniu podstawą ustaleń faktycznych stwierdzenia świadka T. N. , że D. G. rozpoznał także po głosie, w sytuacji gdy okazania mowy w 4-osobowej grupie osób podobnych głosowo i socjolingwistycznie w niniejszej sprawie nie przeprowadzono;
- c. obraży przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 k.p.k.. a także art. 211 w zw. z art. 167 i art. 2 § 2 k.p.k.. polegającej na przyjęciu bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lub choćby eksperymentu procesowego, na podstawie jedynie bliżej niesprecyzowanego doświadczenia życiowego, że oskarżony jako - 41-letni mężczyzna jest w stanie przemieścić się na dystansie kilometra w ciągu 4 minut, a dodatkowo w tym czasie wsiąść do samochodu, zapalić silnik, ruszyć i spowodować kolizję drogową, za którą został prawomocnie ukarany, choć stwierdzenie to wymagało wiadomości specjalnych lub choćby empirycznego sprawdzenia;
- d. obraży przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 k.p.k., polegającej na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego antropologa na okoliczność tego, czy osoby widoczne na nagraniach z monitoringu mogą być T. N. , P. S. i D. G. , a w konsekwencji dowolne ustalenie tych okoliczności:
- e. obraży przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 k.p.k., polegającej na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu analizy śladów krwawych na okoliczność tego, czy do ataku na T. N. mogło dojść w miejscu przez niego wskazywanym, skoro nie stwierdzono w tym miejscu żadnych śladów krwi oraz przyczyn tego ostatniego stanu rzeczy, co doprowadziło do dowolnego i niezasadnego dania w tym zakresie wiary T. N., przy czym wszystkie powyższe uchybienia miały istotny wpływ na treść wyroku, prowadząc do poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych i niesłusznego przypisania D. G. sprawstwa i winy.

Obrońca D. G. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazani sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Przypomnieć na wstępie wypada, że nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja zmierzać ma do wyeliminowania z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w przypadku zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej lub z innym rażącym naruszeniem prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny zasadniczo nie bada prawidłowości ustaleń faktycznych, nie jest również sądem kolejnej, trzeciej już instancji, weryfikującym pod każdym kątem poprawność działań sądów orzekających w sprawie. Ustawodawca wąsko określił granice kontroli kasacyjnej i Sąd Najwyższy nie może oceniać sprawy z perspektywy tego, jakie orzeczenie należałoby jego zdaniem wydać w danej sprawie. Sąd kasacyjny ma jedynie badać czy w sprawie zaistniały, wąsko określone, podstawy do uwzględnienia kasacji. W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślał również, że w postępowaniu kasacyjnym nie można badać prawidłowości oceny poszczególnych dowodów i zasadności poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Te zresztą stanowiły przedmiot rozważań Sądu odwoławczego w tej sprawie, czemu dał on wyraz w obszernym uzasadnieniu swego wyroku.

W przedmiotowej sprawie, podobnie jak w szeregu innych spraw ujawniono dwie grupy dowodów, które w odmienny sposób przedstawiają przebieg zdarzeń, a zwłaszcza dotyczą uczestników tych zdarzeń. Zauważyć trzeba, że Sąd odwoławczy rozważył zarzuty apelacji wniesionej w tej sprawie przez obrońcę i w odniesieniu do każdego z nich przedstawił argumenty przemawiające za ich odrzuceniem. Podzielił przy tym stanowisko Sądu pierwszej instancji co do niewiarygodności relacji D. G. i zeznań jego żony. Wymieniono także niemałą grupę świadków, na podstawie zeznań których dokonano ustaleń faktycznych w tej sprawie. Szczegółowo omówiono przy tym zeznania P. S. i

pokrzywdzonego T. N., konfrontując ich relacje z twierdzeniami innych świadków. Brak podstaw do ich zdyskwalifikowania, a zwłaszcza uznania, że stanowiły one rażące naruszenie prawa.

Wnikliwej analizie poddano także kwestię miejsca zdarzenia i możliwości przemieszczenia się D. G. z tego miejsca w inne ustalone w toku procesu miejsce z kontrolą czasu tego przemieszczenia. Szczegółowość tych rozważań w kontekście zarzutów apelacji spełnia wszelkie standardy postępowania odwoławczego i znowu, rozumiejąc brak zgody na ich wynik po stronie skazanego, nie można im przypisać cech rażącego naruszenia prawa, a tylko to mogłoby stanowić podstawę uwzględnienia kasacji. Sądy poddały nadto ocenie nagrania z monitoringu i zeznania pracowników klubu „A.”. Nie można podzielić prezentowanego w kasacji poglądu co do powierzchowności i ogólnikowości rozważań sądu w tym zakresie.

Nie można także, zwłaszcza w toku postępowania kasacyjnego, podważyć decyzji w kwestii oddalenia wniosków dowodowych i oceny dowodów, w tym dowodu z okazania zdjęć i bezpośrednio osoby oskarżonego w toku rozprawy. Kwestia ta stanowiła także przedmiot rozważań Sądu odwoławczego, który odniósł się do kwestii różnic w wyglądzie wynikających z upływu czasu oraz zarzutu sugestii osób trzecich. Warto zauważyć, że osoby rozpoznające skazanego podały wcześniej charakterystyczne cechy jego wyglądu, sylwetki etc., które znalazły następnie potwierdzenie. Nie sposób przy tym przyjmować, że wszelkie wskazywane wątpliwości świadczyć mają automatycznie o rażących uchybieniach sądów. Wnioski co do sprawstwa D. G. są wynikiem przedstawionego starannie rozumowania opartego na ujawnionych i ocenionych zgodnie z regułami procedury dowodach, przy czym zeznania pokrzywdzonego i P. S. znalazły potwierdzenie w innych wskazanych w uzasadnieniach dowodach ujawnionych w toku przewodu sądowego.

Biorąc pod uwagę powyższe i kierując się ograniczonym charakterem kontroli kasacyjnej orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.